

İÇİNDEKİLER

SELAM!	7
YENİ MAHALLE	8
YENİ EV	17
YENİ OKUL	20
YENİ SINIF	23
APARTMAN TOPLANTISI	28
NAZİK ÇOCUKLAR TAKIMI	31
DOĞUM GÜNÜ	40
NABER KANKA?	47
GÜÇLÜ ÇOCUKLAR ÖZÜR DİLERLER	52
TAKIM TAMAMLANIYOR	60
BU HİKÂYE BENDEN SORULUR!	68
BU KİTAPTA GEÇEN BAZI KELİMELERİN ANLAMLARINI MERAK EDİYORSAN	69

İkizim
ASLI

Meten'in
Köftesi

1.

Mete

SELAM!

Ben Mete. Hazırsanız size kendi **HİKÂYEMİ** anlatacağım.

MAVİYİ VE YEŞİLİ ÇOK SEVERİM. Bir de ilk olmayı! Mesela masadaki köftelerin en büyüğü, meyve suyu bardaklarının en dolusu, elmaların en kırmızısı her zaman benim olmalıdır. Koşmak, futbol oynamak ve yarışmak en sevdiğim aktivitelerdir. Amaaa....

Olur da bir yarışta yenilirse ya da köftelerin en büyüğü ikizim Aslı'nın tabağına giderse, işte orada işler değişir! Yanaklarım bir anda kızarır, kaşlarım çatılır, yüzüm ekşir, sesim gürleşir.

**İçimden kocaman bir
“Haaayırrrr!” çıkıverir.**

Ya da şöyle diyelim: Çıkıverir-di.

“-di” yani eskiden öyleydi. Eskiden mi? Aaa, biraz **SAB-
REDİN ARKADAŞLAR!** İşte anlatmaya başlıyorum.

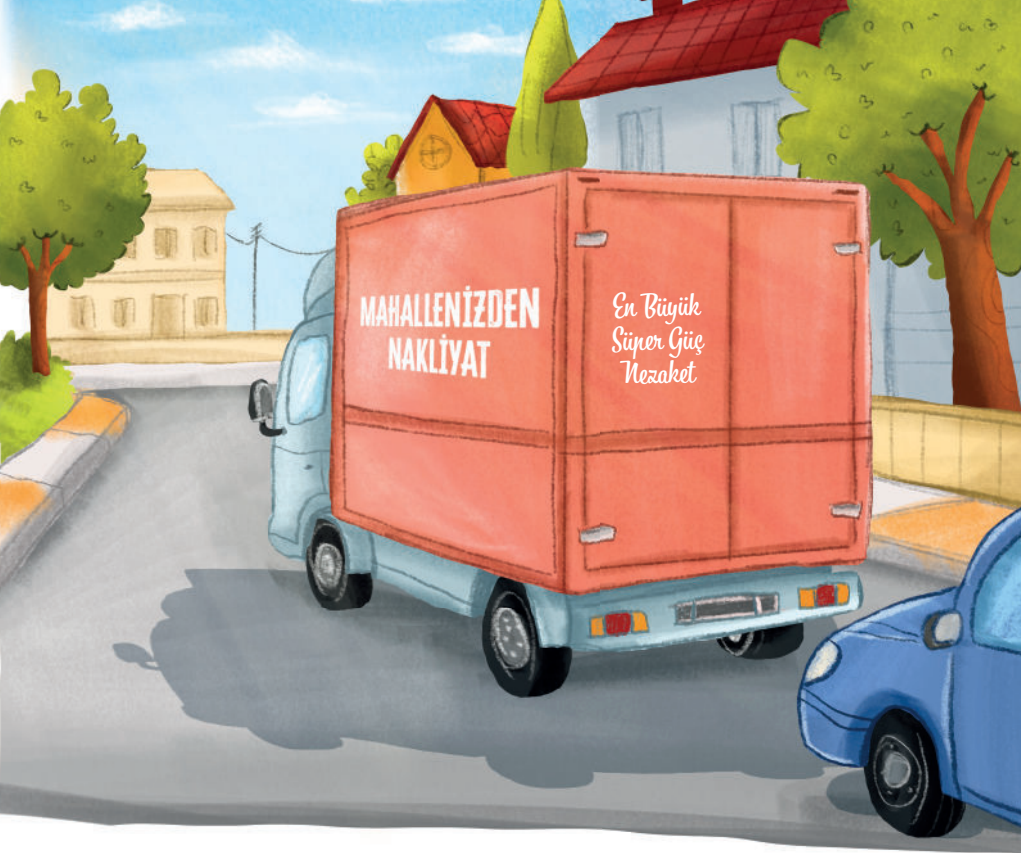
YENİ MAHALLE

Sevdiklerimi saydım size, şimdi sıra sevmediklerimde. **YENİ YERLERİ HİÇ SEVMEM MESELA.** Yeni arkadaşlıkları da, yeni evi, yeni mahalleyi de... Aslında taşınmayı da hiç sevmem ama annemle babam mecbur olduğumuzu söyledi. Eski mahallemizde ve okulumuzda çok fazla olumsuz örnek varmış. Bizim için en doğrusu yeni bir mahalleye taşınmakmış. Bir de taşınırken büyüklerin söylediği o değişik sözü söylediler. Hımmmm, şey neydi o?

“Teb-dil-i me-kân-da
fe-rah-lık
var-mış.”

Büyükler böyle tuhaf şeyler söylemeye bayılırlar.

Şu önde gördüğünüz kocaman kamyon var ya, işte o kamyon tüüüm eşyalarımızı yeni evimize taşıyor. Evet, **MAALESEF TAŞINIYORUZ.** Arabada yeni evimize doğru giderken babam dikiz aynasından bana baktı:

— Yeni mahallemizdeki
komşular çok nazik insanlar.
Orada aradığımız
huzuru bulacağız, dedi.

Annem de arkasını dönerek,

— Ben de çocuklar için çok heyecanlıyım. İnşallah burada daha **NAZİK ÇOCUKLARLA** arkadaşlıklar edinirler, diye cevap verdi.

“Neden böyle diyorlar ki?” diye düşündüm ben de...
Nesi vardı ki eski mahallemizin?

A colorful illustration of four boys standing on a paved path. In the background, there is a light-colored building with several windows and a large green tree. The boy on the far left is wearing an orange shirt and blue pants, holding a soccer ball. The boy next to him is wearing a yellow shirt and brown shorts. The boy in the center is wearing a blue shirt and red pants, with his hand to his face. The boy on the far right is wearing a grey shirt, blue pants, and a red cap. Each boy has a speech bubble above him containing his name.

Ben
Yusuf

Ben de
Asaf

Ben
Emin

Ben de
Mustafa

Babam en sonunda kocaman, geniş bahçeli bir binanın önünde durdu.

— İşte çocuklar, **BURASI YENİ YUVAMIZ!** dedi.

İkizim Aslı arabadan indiği gibi bahçedeki parka doğru koştu. Bense kollarımı sıkıca bağlamış, koltukta oturuyor, arabadan inmek istemiyordum.

Babam kapımı açtı:

— Hadi Mete, artık çok geç. Alışmaya çalışsan iyi edersin, dedi.

Öfleye pöfleye indim arabadan. Gözüm Aslı'ya takıldı.

**Çoktan bahçedeki kızlarla
oynamaya başlamıştı.
Hayret doğrusu!
Bu kız ne kadar da kolay
arkadaş olabiliyordu?**

Aslı'ya bakarken bir yandan da gözüm sahada futbol oynayan çocuklara takıldı. "Hıh, benim kadar güzel oynamadıkları kesin!" dedi iç sesim.

Sanki onlara baktığımı anlamış gibi bir anda topu bırakıp kamyonu, yani bizim olduğumuz tarafa doğru koşmaya başladılar. Hep bir ağızdan, **"MAHALLEMİZE HOŞ GELDİNİZ!"** dedikten sonra başladılar isimlerini saymaya:

— Ben Yusuf!

— Ben de Asaf.

— Ben Emin.

— Ben de Mustafa...

— Ooooo... Memnun olduk çocuklar! Ben de Mehmet amcanız. Üçüncü kata taşınıyoruz, sizlere komşu olacağız. Bu da oğlum Mete, dedi babam beni öne doğru hafifçe iterek.

Çocuklar adımı öğrenir öğrenmez beni de hemen maça davet ettiler. Size demiş miydim, **FUTBOLU ÇOK SEVERİM** ama yeni arkadaşlıkları pek sevmem. Yine de bu çocuklara gerçek futbol nasıl oynanmış göstermem gerekirdi.

Ben de gerekeni yaptım!

Sahaya en hızlı ben koştum. Emin tam topu sürerken, ayağına doğru sertçe kayarak topu ayağının altından aldım ve hızla kaleye vurup ağıları havalandırdım.

– **G000L**, diye bağırdım.

Sonra da çocuklara dönüp,

– **Size nasıl
futbol oynanırmış
öğreteceğim! dedim.**

Çocuklar benim bu sözüme hiç cevap vermediler, sadece kendi aralarında paslaşarak oyuna devam ettiler. Bense durmuyordum. Bir onun ayağına kayıyordum, bir diğerinin

önünü kesiyordum. Topu kazandığım her an kaleye dönüp sert şutlar çekiyordum. Bazen gol oluyor, tek başıma seviniyordum. Bazen kaleye isabet etmiyor, **ETRAFA ÖFKELENİYORDUM.**

Bir süre sonra Yusuf topu ayağının altında durdurdu.

— Arkadaşlar, ben eve gitmeliyim. Yarın okulun ilk günü. Banyo yapıp erkenden yatacağım, dedi.

Asaf da hemen onu destekledi:

— Evet, benim de annem geç olmadan gelmemi istemişti. Herkese iyi akşamlar arkadaşlarım. Yarın serviste görüşmek üzere!

DONAKALMIŞTIM. Çok şaşırmıştım!

Çünkü eski mahallemde anneler camdan avazı çıktığı kadar seslenir, çocuklar ise duymazdan gelirdi. Babalar aşağı iner, çocukları eve zorla sokarlardı. Burada ise anneler daha çağırmadan çocuklar kendi istekleriyle eve gidiyorlardı.

**“Herhâlde eve gidip
hemen bilgisayarın ya da
tabletten başına geçecekler,
o yüzden kaçıyorlar”
diye düşündüm.**

Maç dağılınca ben de Aslı'nın olduğu parka doğru gittim. Parkta hızımı alamayıp bir o kaydırağa, bir bu salıncağa zıpladım. Eski mahallemizin en hızlısı bendim, burada da

benden hızlı olunamayacağını herkese **İSPATLAMA-
LIYDIM!** Kaydırdıktan düzgünce kaymak yerine tersten
tırmandım, salıncakları hızla döndürüp birbirine doladım,
tahterevallide karşımda oturan küçük çocuğu muhteşem
kuvvetimle kaldırıp onu tepede bıraktım.

Kızlardan biri tahterevallideki arkadaşını indirip,

— Buranın tadı kaçtı, hava da karardı zaten, ben eve
gitmeliyim dedi.

Diğerleri de onu takip edince parkta sadece Aslı'yla
ikimiz kaldık. Aslı yalnız kalınca hızla yanıma geldi. Zaten
hep yalnız kalınca yanıma gelirdi. Öfkeli görünüyordu.

— **Bıktım senden!
Yine tüm tadını
kaçırdın parkın! dedi.**

Ona cevap vermek yerine hızlıca saçını çektim ve eve
doğru koşmaya başladım. Bir yandan da arkama bakıp
bağırıyordum:

— Yakalayamaz ki! Yakalayamaz ki!

Aslı arkamdan hiç koşmadı. Sakince yürüyerek arkam-
dan seslendi:

— **SENİ NEDEN YAKALAMAK İSTEYE-
YİM Kİ?** Aynı eve gidiyoruz zaten.

Önce ben!
Beklemeyi hiç
Sevmem!

Öööfff...

şlap!

şlap!

YENİ EV

Aslı kapıdan içeri girdiği gibi ağlayarak, bizimkilere beni şikâyet etmeye başlamıştı bile:

— Bıktım artık! Her yerde böyle davranıyor.

*Tüm çocuklar onun yüzünden
benden de uzaklaşıyor
Bıktım artık, bıktım!*

Hep böyle yapardı zaten. Önce beni şikâyet eder, sonra da odasına gidip ağlamaya başlardı.

Babam salondan seslendi:

— Çocuklar! Ellerinizi yıkayıp hemen masaya gelin. Sizinle **EVİMİZİN KURALLARINI** bir kez daha konuşmamız gerekiyor.

Duyar duymaz banyoya doğru koştum ve kapıda Aslı'yı kenara itip içeri daldım. Dedim ya, her zaman önce ben olmalıydım! **HEM BEKLEMİYİ DE HİÇ SEVMEZDİM.** Aslı arkamdan yine “öff pöff” dedi ama ben

çoktan musluğu açmışım. Ellerimi hızlıca yıkayıp parmaklarımda kalan su damlalarını da “şlap şlap” diye aynaya doğru fırlattım. **HAVLU KULLANMAYI PEK SEVMEM DE...**

İçeri geçtiğimde babam elinde beyaz bir kâğıt tutuyordu.

Üzerinde büyük harflerle **“EVİMİZİN KURALLARI”** yazıyordu.

— Ne, yine mi kurallar, diye tepki gösterdim şaşkınlıkla. Babam gülümsedi.

— Evet Meteciğim, yine kurallar. Aslında biliyorsunuz bunlar yeni kurallar değil, daha önceki evimizde de vardı. Ama yeni bir hayata başladığımız için bunları hep birlikte bir kez daha hatırlamamız gerektiğini düşündük.

Her evde olması gereken kurallar aslında, dedi.

Sonra elindeki kâğıdı masaya bıraktı ve devam etti:

— Önceki mahallemizde ve okulunuzda hepimizi üzen bazı olumsuz olaylar yaşadık biliyorsunuz. Bazen nasıl davranmamız gerektiğini unutabiliyoruz. Kırıcı konuşabiliyor, acele edebiliyor, **BİRBİRİMİZİN HAKKINI GÖZETMEYEBİLİYORUZ.** Yeni evimizde ve yeni hayatımızda bunların hiçbirini yaşamak istemiyoruz. Burada benzer sorunları yaşamayı anneniz de istemiyor, ben de istemiyorum.